

December

1953

ŠTUDIJSKA KNJIZNICA
NOVO MESTO

Ms 107 241

Stezičice

Glasilo novomeških gimnazijcev

Ms 107

II 16756

D 1956/1929

1. 2.

Srebrnjak Anton

P O S V E T I L O

Mojih sanj kraljici
te posvečam stihe,
saj po njej se klici
k njej so želje tihe.

Morda bo čutila,
ko jih bo prebrala,
da ljubezni sila
mi srce je vžgala.

S A M . V I L I N O Č A N I

Nežno kot mati otroka
objemlje zemljo mesečina,
kakor umrlo vse spi-
naokrog je le gluha tišina.

Sam jaz na oknu slonim
in mislim le deklica nate,
luna kot draga nevesta
pošilja poljube mi zlate.

Noč je z nevidno močjo
vse živo zazibala v spanje,
jaz le v tej noči bedim
pri tebi vse moje so sanje.

D O Z D A J N I K D A R

Večkrat te ~~že~~ tak vihar
divjal mi v srcu ni,
kakor ta čas,
ko nate jaz
vse mislim dni, noči.

Kakor, da je Se zdaj bojim, ed sama,
 kakor, da nida več pred njim bila,
 pogled si ne rešim si srca,
 in spat odsi Zdravilo ti, mimo sama.
 predraga si-

Poglej sroh, prosim, rešiloga! vdeno,
 mi v prala ure od krute bolečine,
 ko v vaškini dnu do vaškeš novo rano,
 S E M V P R A Š A L T E

Kako pozabim Če ljubiš me-
 kako unice pogledala si v tla,
 ko ljubiti te, potem v oči
 zazrla mi
 in tiho rekla: " Da!"

B O J I Č E K O R A K

Bil srečen sem.
 Bojše koru V trenutku tem v zrak,
 ko stoko rekla si mi to, ti
 in vnaša netrditi smem v veser
 in v mislih na svetu vse me moti.
 ni nihče bil tako.

Le veter žuni, ko se spusti bori
 in morec prejasno mi ai je,
 a blam naje pje v sinček spije
 V S I Ž E S P E
 ubira srca melodije.

Vsi že spe!
 V objale jaz ne morem spatiti,
 ko spon sen sladak mi ne zaprâ oči.
 in mis Srce miru mi noče dati,
 oanes predraga, samo k tebi hrepeni.

Z o r a n Ivan

S O N E T

Večkrat te srečam: tiho stopaš sama, A N K I
 preprosta vsa, kakor še prej si bila,
 ko si v ljubezen mi srce vzbudila,
 a vendar se mi zdiš-visoka dama.
 drug drugese prišla sva si nasproti;
 ti mena ne, jaz nisem te spoznal,

Kakor, da je končano vse med nama,
 kakor, da nisva se nikdar ljubila,
 pogled svoj si v daljavo obrnila
 in spet odšla molčeč si mimo sama.

Poglej srce, ki ti v ljubezni vdano,
 mi v prsih mre od krute bolečine,
 ko z vsakim dnem mu vsekaš novo rano.

Kako pozabim drage naj spomine,
 kako uničim naj srce teptano,
 ko ljubim te iz srca globočine!

B O J E Č E K O R A K

Boječe korak mi odmeva tja v mrak,
 ko stopaš osamljen po poti
 in vnaša nemir sanjajoči večer
 in mislih skrivnostnih me moti.

Le veter šumi, ko se z listi bori
 in mesec prejasno mi sije,
 a blizu nekje pa še slavček svoje
 ubira srca melodije.

V objemu noci mi srce zadrnti,
 ko spomnil ljubeče se nje sem
 in misel moja je v daljavo lahno
 odnesla k njej vetra mi pesem.

Z o r a n Ivan

Z N A N I N E Z N A N K I

Že mnogokrat po gladki, suhi poti,
 ki sanja v senci med šepetom trav,
 drug drugemu prišla sva si nasproti;
 ti mene ne, jaz nisem te spoznal.

Samo pogled- in dalje sva hitela
kot prej, kot nič bi ne bilo,
vsak svoje misli v srcih sva imela
in utapljala spomine s pemijo.

In ko že dolgo sva vsak v svoji smeri
za sabo v peku puščala sledi,
kot v snu so zrle mi nazaj oči
šepetajoč ti mehko: " Ne zameri!"

Č A K A N J E

V lahlem vetru beli brezi,
sta polglasno zašumeli,
drobni ptički na vršičkih
njima sta zagostoleli.

V hladni senci z belim šopkom
dekle fanta je čakala
in za kratek čas kot vedno
s travo se je poigrala.

" Dolgo, dolgo dragi ni te!"
Pa le kje se zdaj mudis se?
Ah, ne ves, da rože bele
kmalu bodo ovenele...."

O B M O R J U

Po valovih jadra bela
kot osamljeni oblaki,
ki jim lahni so koraki,
vračajo se spet vesela
po valovih jadra bela.

Kakor valov šepetanje,
ki se širi po sinjini,
in izgublja glas v daljini,
drani ljubko me smehljanje
kakor valov šepetanje.

Sojina se pač, da v tujem mestu
 V soncu ožarjene ročice
 brodijo po mehkem valu, zvalilo
 v vodá seva kot v zrcalu
 njeno zagorelo lice,
 v soncu ožarjene ročice.

A ob bregu ne pristane,
 valj jo nese dalje, dalje,
 daleč spet od brega, skal je.
 Srce v prsih mi zastane,
 a ob bregu ne pristane.

V P A R K U

V parku dva metuljčka sta,
 pod belo brezo sela,
 drug k drugemu se sklanjala,
 drug drugemu poklanjala
 in dalje odletela.

Prišla sta druga dva, mlada,
 pa ne metuljčka bela,
 drug k drugemu se sklanjala
 in srečo sta zasanjala
 ter stran sta odhitela.

I N V E N D A R ...

Ti si pač daleč stran od mene,
 ker loči naju svet prostran,
 kot beli trak skoz sinji pajčolan
 peščena cesta dirja mimo stene.

In vendar ... čujem vse utripe tvoje,
 ki vzdihom zlate pravljice pojo,
 in v srcu mi je čudno in težko,
 ne vem, kam so zbežale misli moje.

S T O P I N J E

Preveč stopinj je v belem pesku,
 preveč jih dež je spral,
 bogve, če moje so, med njimi,
 če bi jih še spoznal....

Bojim se pač, da v tujem mestu
 bi ne izgubil se,
 ko s ceste sprane kam zvalilo
 bi ljubko me dekle.

T I N E V E Š

Noč... Megla je za vasjo,
 Gozdovi spe. Molk...,
 le lokomotiva kot gladen volk
 nekje zavija v temo.

In meni vse to odpira oko.

Ah, dekle?... Ti ne veš,
 kako težko je biti sam,
 če mrak v srce se seli.

V Č A S I H

Gledal složno je strt in bolan
 velice nekdanji ljubezni
 in se spominjal mladostnih je sanj,
 kot ko še ni hiral v boleznih.

"Ljubim te..." včasih je pelo srce
 in se je kanjemu prižela,
 "Ljubim..." ji dagnil je v grenke solze.
 kot Spet sta se tesno objela.

Včasih, le včasih... Potem pa je šla
 bogve kam -, kam v kraj neznani.
 Morda je s kom še srečna bila.
 Ah, da spomin jo ohrani...

Z A P U Š Č E N A P O T

Med praprotjo drži samotna pot,
 o njej prečudna kroži govorica,
 vendar le dvomim, da je v vsem resnica;
 baje nekdanj sam vrag je hodil tod.

Pred leti srečal tu te je oglar
veselo požvižgaje proti koči,
čez leto dni, ko šel si tod ponoči,
vznemirjaš se v pokoju je drvar.

Od tistikrat nikdo ne hodi tod,
ostala pot je, pusta zapuscena,
a meni vendar čudno je iskrena,
da kar ne morem in ne sem od tod.

M I S L I L S E M O T E B I
(Po slovesu)

Mislil sem, draga, o tebi samo
dneve vse in vse noči tihe,
mislil o vsem sem, kar kdaj je bilo,
ko sem še pisal ti stihe.

Takrat sva oba še verjela v pomlad,
ki srečo iz srca požene,
ljubila sva se in sanjala takrat
kot sanjajo rože rumene.

Ah, draga! Kako naj pozabim, kako
trenutke steboj preživete?

Otožno mi vse se zdi, tiho, mrtvo
kot živel bi dneve preklete.

B A L I V A D I A

Skoz listje droben dež prši
gosteje in gosteje,
nebo temni, nebo molči -
in zgrnejo se veje
v objem.

Gozd zašumi....

Kratek krik
in vzdih
kot mlada smrt....

Gozd je spet tih,
nemir zatrt.

Po skali truplo se zvali.

ko me vse spominja nate!

Skoz listje droben dež prši
gosteje in gosteje,
krvavo čelo pokropi.
Noč se grožeče smeje....

A. H. Hoffmann

N E P O Z A B I M E

Na zeleni trati	Ko koraki v travi
rožica cvete,	tiho zašume,
kot nebo ob zori	rožica se zgane :
ji oči žare.	"Ne pozabi me!"
	(Iz nemščine)

P e v e c Stane

P R I J A T E L J E M

Ce mi rož na grob vsadite,
ko smrt resi me utvar,
če kdaj tankaj poklečite,
tega mi je malo mar.

Grož prerastejo naj v maru
trnje, trava in plevel.
V toplen julijskem večeru
v travi skrit bo čriček pel.

Raje pesmi preberite
ob večerih, ko je čas.
V njih ljubiti se učite -
tiho kakor ljubim jaz.

T R I O L E T I

Naj pozabim te? Kako,
ko me vse spominja nate,
še najmanjša cvetka s trate.

Naj pozabim te? Kako!
Vem, da rekla si v slovo,
naj ne maram mnogo zate,
naj pozabim te. Kako,
ko me vse spominja nate!

V Noč, veliko manj je pusta, prašajo ključi,
 pldan, utoni vendar v mrak! jo luči,
 Pov sanjah ti prestopas prag...

Noč veliko manj je pusta,
 ko poljubljam tvoja usta,
 rdeča kakor v polju mak... povej?

Noč veliko manj je pusta,
 dan, utoni vendar v mrak!

Ob njem kar največ sreče ti želim,
 saj njemu treba je želeti ni.
 Dovolj velika sreča si mu ti,
 ob njem kar največ sreče ti želim.
 Se ljubim te, čeprav si to tajim.
 Vendar pozabljam... Bodi brez skrbi!
 Ob njem kar največ sreče ti želim,
 saj njemu treba je želeti ni.

V P O L J U

Tukaj sva sama.... sama

V morju trav in žit
 criček poje skrit. to sama.

Tisoč melodij je s teboj,
 v zraku plahuta.... z mano.
 K meni se privij!

Vsaj za kratek nip
 cutim naj utrip brez konca
 tvojega srca... od sonca

Z V E Č E R

Z žarjo večerno
 kaj si nemirno,
 kam, srce, hočeš, povej?

V polje, kjer teče med klasjem stezica,
 včasih v temi se utrne kresnica,
 s črički kramljat?

V trg, kjer se v vratih obračajo ključi,
plaho v večerni mrak tipljejo luči,
povasovat?

Z zarjo večerno
kaj si nemirno,
kam, srce, hočeš, povej?

M O D E R N A

Ozri se vame! Kaj z očmi
odsotno vrtaš v tla?
Ozri se vame! Skoz oči
v srce se vidi, prav do ana...

Ljubila si tja, v dan. Jaz tudi.
V navadi danes je tako...
Zato lagati se ne trudi,
naj bo iskreno vsaj slovo.

N J E J

Kaj zato, če so med nama
kilometri cest!

Nikdar ni nisva čisto sama.
Kakor angel varuh
moje misli hodijo s teboj,
tvoje morda hodijo z menoj.

R E S N E V E Š ?

Res ne veš, zakaj brez konca
iščem tvoj obraz?
Daleč, daleč proč od sonca
Plutonu je mraz!

U T R V I N E R K.

Ko mi pred okno priplava,
zrem ji v obraz.

Zato Dolgo v noč potlej kramljava
je prašnih luna in jaz...

Heinrich Heine

J E S E N S K A

I Z K E N J I G E P E Š M I

Veje gole, veje neme
sivo bičajo nebo.
Zdaj samo še krizanteme,
zdaj samo še te cveto.

Nosimo jih na grobove,
tja na tisti tihi vrt,
kjer pod zemljo vedno nove
postelje pripravlja smrt.

O ljubica, kaj bočeš več?

Z D R A V I C A

Saj nekje je tista kaplja,
ki skrbi utaplja...

Pij, prijatelj, pij!

(Iz nemščine)

V tej je največ melodij.

Arno Holz

T O Č E Š V I N A ? P I J L J U B E Z E N !

Vse življenje trezen
je samo točaj.

Pij, prijatelj, pij! Vseeno, kaj.

Stari vodajak pred cerkvico hudi,

Z M P A N I F E S T A C I J

Ob morju svet je naša last,
ne pet in dvajset, tisoč let.
Kdor to zemljo prišel je krast,
je k nam prišel samo umret.

S teh kraških skal dež ni še spral
najboljših borcev, bork krvi.

(Iz nemščine)

Ves kraški svet je se krvav,
tu grob je vsaka pest prsti...

Zato ta svet je naša last
že prašnih tisoč let,
Kdor to zemljo prišel bo krast,
bo k nam prišel samo umret!

Heinrich Heine

I Z K N J I G E P E Š M I

Imaš briljante, bisere,
 imaš še mnogo več :
 imaš najlepše vseh oči.-
 O ljubica, kaj hočeš več?

Globoko iz srca zapel,
 v očeh najlepših sem toneč,
 premnogo večnih pesmi.-
 O ljubica, kaj hočeš več?

Z očmi, z najlepšimi očmi
 si mučila me vse preveč,
 za zmeraj me vtopila v njih.
 O ljubica, kaj hočeš več?

(Iz nemščine)

Arno Holz

T R I T E S N E C E S T E

Tri tesne ceste
 s hišicami kot igrače
 se stekajo na tihi trg.
 Stari vodnjak pred cerkvico šumi,
 lipe dišijo.
 To je celo mestece.
 Toda zunaj,
 kjer pojo škrjanci v globokem, modrem nebu,
 se leskeče jezero, valovi žitno polje.
 Vse je kakor v sanjah.
 Naj ostanem? Naj grem dalje?
 Vodnjak šumi... lipe dišijo.

(Iz nemščine)

I N K N L I G E P R S M I

Imaš priljanje, dišere,
imaš na mnogo več ;
imaš najljubše vseh oči -
O ljubiča, kaj hočeš več?

Globoke iz arca zapel,
v očeh najljubših sem tomel,
prameno večnih pesmi -
O ljubiča, kaj hočeš več?

Z očmi, s najljubšimi očmi
si našla me vse preveč,
na kmeti me vtopila v njih.
O ljubiča, kaj hočeš več?

(In nemščine)

T R I T E S N E C E S T E

Arno Holz

Tri tesne ceste
s hišicami kot igračke
se stekajo na tih tih
Stari vodnjak pred cerkvičo šumi,
lipo dišijo.
To je celo mestce.
Toda zuna,
kjer pojo škrlanci v globokem, mornem nebu,
se lakeže jezero, valovi hitro polje.
Vse je kakor v sanjah.
Naj ostaneš naj zrem kaj?
Vodnjak šumi... lipo dišijo.

(In nemščine)

IZDALI VIŠJEŠOLCI NOVOMEŠKE GIMNAZIJE

Uredil: Pevec Stanislav

Zunanja oprema: Breznik Franc

Tisk: Ostroveršnik Srečko

Novo mesto v dnevu 1. 1953.